

Robinson Crusoe

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2017

ROBINSON CRUSOE

Daniel Defoe

Özgün adı: ~~Classic Starts:~~
Robinson Crusoe

ISBN: ~~978-605-188-079-2~~

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: ~~13695~~

MATBAA SERTİFİKA NO: 32296

~~Metin © 2006, Deanna McFadden~~

~~İllüstrasyon © 2006, Jamel Akib~~

~~© 2015. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Sterling Publishing Co., Inc.'den alınmış olup
Beyaz Balina Yayınları'na aittir.~~

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Ayşe Su

İngilizceden çeviren: Zarife Biliz

Son okuma: Burcu Yılmaz

Grafik uygulama: Kübra Yeşilyurt

SEM OFSET MATBAA HİZMETLERİ TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Emintaş San. Sit. No: 101/33
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Buluş Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Klasikleri Okuyorum

Robinson Crusoe

*Daniel Defoe'nun aynı adlı eserinden
~~Deanna McFadden tarafından~~ kısaltılarak
kaleme alınmıştır*

~~Resimleyen: Jamel Akib~~

Çeviren: Zarife Biliz

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM
Bir Denizcinin Yaşamı 11

2. BÖLÜM
İlk Yolculuğum 15

3. BÖLÜM
Sert Bir Fırtına 18

4. BÖLÜM
Afrika Seyahati 26

5. BÖLÜM
Korsanlar! 28

6. BÖLÜM
Kaçma Şansı Yakalıyorum 31

7. BÖLÜM
Gene Özgürüm 35

8. BÖLÜM
İngiliz Gemisi 39

9. BÖLÜM
Plantasyon Hayatı 44

10. BÖLÜM
Bir Afrika Seyahati Daha 47

11. BÖLÜM
Gemi Kazası 50

12. BÖLÜM
Umutsuzluk Adası 55

13. BÖLÜM
Geçici Bir Barınak 61

14. BÖLÜM
Adada İlk Ayım 65

15. BÖLÜM
İssız Bir Adada Hayat 69

16. BÖLÜM
Adayı Keşfediyorum 75

17. BÖLÜM
Çiftçi Robinson 79

18. BÖLÜM
Hayat Devam Ediyor 84

19. BÖLÜM
Bir Kayık 87

20. BÖLÜM
Talihsizlikler Devam Ediyor 91

21. BÖLÜM
İlk On Yılım Doluyor 96

22. BÖLÜM
Ayak İzleri 99

23. BÖLÜM
Ateş Olmazsa Duman Çıkmaz 102

24. BÖLÜM
Bir Gemi Kazası Daha 106

25. BÖLÜM
Robinson Cuma'yla Karşılaşıyor 110

26. BÖLÜM
Bir Arkadaşla Yaşamak 115

27. BÖLÜM
Adadan Ayrılabilir miyiz? 120

28. BÖLÜM
İsyân ve Özgürlük 123

29. BÖLÜM
İdareyi Ele Alıyorum 126

30. BÖLÜM
Evime Dönüyorum 133

~~Siz Ne Düşünüyorsunuz? 136~~

~~Sonsöz 139~~

1. BÖLÜM

Bir Denizcinin Yaşamı

Adım Robinson Crusoe. 1632 yılında York şehrinde doğdum. Üç oğlan çocuğun en küçüğüydüm. En büyük abim askerdi ve İspanya'ya karşı savaşıırken öldü. Diğer abimse ortadan kayboluverdi. Bir gün evden çıkıp gitti ve bir daha dönmedi. Annemle babam iki evladını kaybetmişti ve üçüncü çocuklarını kaybetmek istemiyorlardı. Babam yanında kalıp avukat olmamı istiyordu, bense uzak ülkelerde maceraya atılma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Denizci olmak istiyordum!

Bir sabah babam beni odasına çağırdı. Sert bakışları ve keskin zekâsıyla ciddi bir adamdı. Hayallerime

dair benimle uzun uzun konuştu. Babam ailesine iyi ve güvenli bir hayat sağlamak için çok çalışmıştı. Açık denizlerde maceralara atılmak için bu hayatı nasıl geride bırakabilirdim?

Kendimi savunacak hiçbir şey söyleyemedim. Denizcilik zor ve ürkütücü bir işti. Pek çok kişi bu yolda hayatını kaybediyor, pek çok gemi denizlerde kaybolup gidiyordu. Pek çoğu, çıkıp gittiği evine bir daha geri dönemiyordu. Bu coşkunluk hayal gücümü harekete geçirdi.

“Tehlikeli olduğunu biliyorum, baba,” dedim. “Ama bunun kaderim olduğunu hissediyorum. Çok üzgünüm.”

Babam ağlamaya başladı. Onu çok üzdüğümün farkındaydım, bu yüzden o an için kararımı değiştirip evde kalmaya karar verdim.

Okuduğum ya da başkalarından dinlediğim müthiş maceralardan onlara bahsetmemeye çalışıyordum. Sessizce acı çekiyor, annemle babamın gurur duyabileceği bir evlat olmaya çalışıyordum ama bu hiç kolay değildi. Kalbim, büyük bir geminin güvertesinde

denizin kokusunu içime çekebilme arzusuyla yanıyordu. Bacaklarım, uzak ülkelerin kıyılarında dolaşma özlemi çekiyordu. Ellerim, öylece oturup gençliğimin bu günlerini heba ettiğim için bana eziyet ediyordu. Hiçbir şey beni mutlu etmiyordu.

Aradan birkaç hafta geçti. Denizci olma konusunda eskisinden de kararlıyım. Gecenin bir vakti evden kaçıp önüme çıkan ilk gemiye binmek ve denizlere açılmak istiyordum. Ama bunun annemle babamı çok üzeceğini biliyordum. Bu yüzden annemle konuşmaya karar verdim.

“Ben kararımı verdim, anne,” dedim. “Denizci olmaktan başka bir şey istemiyorum. Tek dileğim, senin ve babamın denize açılmama izin vermesi.”

“Artık on sekiz yaşımdayım,” diye devam ettim. “Beni avukat olmaya ya da başka bir mesleği öğrenmeye zorlayacak olursanız kaçarım. Ama eğer seyahate çıkmama izin verirseniz geri döner, babamın istediği şeyi yaparım.”

Annem bana kızdı ve babama hiçbir şey sormayacağını söyledi. Ailem tüm içtenliğiyle isteğimi reddediyordu. Yapacak bir şey yoktu.

Annemle babam fikrimi değiştirmek için elinden geleni yaptı. İstediğim okula gidebileceğimi söylediler. İlgimi çeken herhangi bir mesleği seebileceğim konusunda bana söz verdiler. Her tür öneriyi reddettim, benim tek hayalim denizlere aılmaktı. Başka bir şey yapmayacaktım.

2. BÖLÜM

İlk Yolculuğum

Yaklaşık bir yıl sonra babam beni bazı işlerini hal-letmem için Hull şehrine gönderdi. Oraya varınca eski okul arkadaşım John'un yanına koştum. Babası Londra'ya giden bir geminin kaptanıydı.

"Ne kadar şanslısın," dedim ona. "Tek dileğim denizci olmak. Ama ailem izin vermiyor."

"Kendi kararlarını verebilecek yaştasın, Robinson. Onların düşüncelerini neden önemsiyorsun? Sana babamın gemisinde bir yer ayarlayabilirim. Ne dersin?"

Evet, diye düşündüm. Fırsat ayağıma gelmişti.

"Tamam, John! Teşekkür ederim, seve seve gelirim!"

Annemle babam üzülp incinecekti fakat hayatımı onları mutlu etme çabasıyla geçiremezdim. Sonunda denizci olacaktım!

Sabah erken vakitte yola çıktık. Demir aldığımızda şafak sökmek üzereydi. Gemi dalgaların üzerinde bir sağa bir sola sallanıyordu. Deniz tutmuştu. Midem ağzımda, korkudan ölecektim. Dalgalar çok yüksekti. Geminin yanlarına çarpıyor, bazen sular güverteye dek ulaşıyordu.

Küçük kamaramda hamakta yatıyor, kendimi çok perişan hissediyordum. Ağlamaktan gözlerim çıkacaktı. Annemi ve babamı böyle terk ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Onlar benim iyiliğimi isteyen iyi ve müşfik ebeveynlerdi. Onlara ihanet etmişim ve şimdi de cezasını çekiyordum.

Fırtına daha da kötüleşti. Dalgalar iyice yükseldi. Üzerimize gelen her dalgada, hah işte şimdi bu bizi içine alıp yutacak, diye bekliyordum. Oysa her seferinde gemi bir başka dev dalganın üzerinde yükseliyor, ben de gene bunun son olduğunu düşünüyordum. “Eğer hayatta kalırsam,” dedim kendi kendime o gece,

“söz veriyorum, anneme ve babama dönüp iyi bir evlat olacağım, dünyadaki en iyi evlat ben olacağım!”

Ertesi sabah deniz durulmuştu, ortalık sülümandı. Artık midem de bulanmıyordu. Güneş parlak ve güzel bir günü haber veriyordu. Her şey nasıl da farklıydı! Hull’dan ayrıldığımızdan beri ilk kez güverteye çıktım. John’u ufka bakarken buldum. “Daha iyisin!” dedi bana. “O kâdarcık rüzgârden korktuğuna inanamıyorum!”

“O kâdarcık rüzgâr mı?” dedim öfkeyle. “Çok berbat bir fırtınaydı!”

John güldü. “Bu hiçbir şey değildi. Sen açık denizlere çıkana kadar bekle. O zaman fırtına neymiş görürsün!”

Ben de güldüm. “Peki, sonuçta atlattım,” dedim. “Ciddi ya da değil, bu benim ilk fırtınamdı.”

“Hadi Robinson,” dedi neşeyle. “Gel biraz punç alalım!”

O gece ne eğlendik! Bir kâse punç ve şamatayla bütün korkum uçup gitmişti. Dün geceki eve dönme yeminlerimi çoktan unutmuştum. Artık denizin beni yutacağından korkmuyordum. Eve dönmek istemiyordum. Bu tam da istediğim denizci hayatıydı!

3. BÖLÜM

Sert Bir Fırtına

Denizdeki altıncı günümüzde ters yönden esen güçlü rüzgâr nedeniyle Yarmouth'ta demir attık. Bekleyen başka gemiler de vardı.

Bir hafta sonra nihayet rüzgâr uygun yönden esmeye başladı. Ama çok güçlüydü. Kaptan, yani John'un babası, yola çıkmamızda sakınca olmadığı kararına vardı ama adamlar pek ikna olmamıştı.

Herkes yelkenleri çekmek için işbaşına koştu. Tayfa malzemeleri ve yükü güzelce yerleştirip üstünü örttü. Yoksa rüzgârda uçabilirlerdi. Deniz düzeldiğinde kolayca yol alabilmemiz için gereken her tür hazırlık yapıldı.

Sabah erkenden demir aldık. Öğlene doğru deniz hırçınlaştı. Büyük ve korkunç bir fırtına patladı. Mürettebatın gözlerindeki korku ve şaşkınlığı görebiliyordum. John'un babası kamarasında volta atıp duruyordu. Onun, "Hepten kaybolduk!" diye söylendiğini işittim.

Hissettiğim korkuyu tarif edemem. Dalgalar dev gibi yükselirken gemi bir o yana bir bu yana yalpalıyor, gövdesine her dakika yeni bir dalga çarpıyordu. Etrafımızdaki pek çok gemi sert fırtınada çılgın gibi sağa sola sallanıyordu.

Gemilerinin batmasını engellemek için deli gibi çabalayarak direkleri kesen öbür denizcileri izledim. Direklerin kesilmesi, dalgaların gemiyi suların altına çekmesini kısmen de olsa engelleyecekti. Kaptan başta buna izin vermek istemedi çünkü yükümüz ağırdı. Geminin dengesini kaybedeceğinden endişe ediyordu. Derken fırtına daha sertleşip deniz iyice kabardı.

Kaptan bir süre sonra ikna oldu. "Yelkenleri toplayın!" diye bağırdı. "Direkleri kesin! Çabuk olun, çocuklar! Yoksa hepimiz denizin dibini boylayacağız!"